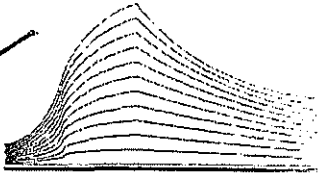

Kopie
art. 792 GW
Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

Repertoriumnummer 2014 / 7129
Datum van uitspraak 17 september 2014
Rolnummer 2012/AR/2576

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op € BUR	op € BUR	op € BUR

Niet aan te bieden aan de
ontvanger

Eindarrest van 17 september
2014

hypotheek

Hof van beroep Brussel

Arrest

18^e kamer,
burgerlijke zaken

Aangeboden op 24 SEP. 2014
Niet te registreren D'HOOGHE

COVER 01-00000033411-0001-0015-01-01-1

INZAKE VAN:

1. **DE GEWESTELIJK STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR**, voor het grondgebied van de provincie Vlaams-Brabant, de heer Jan MELLAERTS, met kantoor te 3000 LEUVEN, Diestsepoort 6 bus 93, appelllant,

vertegenwoordigd door Mr. D. MUNIZ ESPINOZA loco Mr. DECLERCQ Philippe, advocaat te 3320 HOEGAARDEN, Gemeenteplein 25;

TEGEN:

1. en

2. ; samenwonende te ,
geïntimeerden, aanwezig in persoon en bijgestaan door Mr. JONGBLOET Pieter, advocaat te 1000 BRUSSEL, Jan Jacobsplein 5;

Gelet op het verzoekschrift neergelegd op de griffie van het hof op 28 september 2012 waarbij beroep wordt aangetekend tegen de bestreden beslissing van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel van 30 juni 2011 waarvan geen akte van betekening voorligt;

Gelet op de conclusies en bundels met stavingstukken neergelegd door partijen;

Gehoord partijen bij monde van hun raadslieden op de openbare pleitzitting van 8 april 2014 waarna de zaak in beraad werd genomen.

I. ANTECEDENTEN EN HERSTELVORDERING.

Geïntimeerden zijn eigenaar van een onroerend goed gelegen te

; . Het perceel is volgens het gewestplan
l zoals vastgesteld bij KB van 7 maart 1977 gelegen in parkgebied. Op het

perceel staat een bijgebouw dat dienst deed als opslagruimte en oorspronkelijk opgetrokken was uit betonplaten.

Op 24 maart 2001 verleent het College van Burgemeester en Schepenen van de gemeente [] aan geïntimeerden een stedenbouwkundige vergunning voor de sanering en verbouwing van een bestaand gebouw (café met woning) binnen het bestaande bouwvolume (stuk 3, appellant). De vergunning legt aan geïntimeerden de verplichting op om het bijgebouw opgetrokken in betonplaten te bekleden met hout. In de motivering van haar beslissing overweegt het College van Burgemeester en Schepenen dat de vergunning wordt afgegeven rekening houdend met *“op termijn het bijgebouw in betonplaten af te breken of te vervangen door een aangepast bouwwerk”*.

Volgens geïntimeerden was wegens de slechte staat van de betonplaten het onmogelijk de houten bekleding aan te brengen zodat beslist werd om aan de binnenzijde van het gebouw eerst muren op te trekken in snelbouwsteen waarna de betonplaten verwijderd werden en vervolgens werden de muren in snelbouwsteen bekleed met hout zoals de vergunning voorzag.

Naar aanleiding van een inspectie op 3 november 2005 stelt de bevoegde ambtenaar een proces-verbaal op van vaststelling met betrekking tot het wederrechtelijk, dit wil zeggen zonder voorafgaande vergunning, afbreken van een bestaand gebouw en het oprichten van een nieuw bijgebouw van dezelfde afmetingen evenals het aanleggen van een verharding door geïntimeerden (stuk 4, appellant). De overtreding wordt als volgt beschreven:

Ik stel vast dat op het terrein een bestaand bijgebouw werd afgebroken en op dezelfde plaats met dezelfde afmetingen een nieuw gebouw werd opgericht.

Dit gebouw is ±8,50 m breed, ±10 m diep en de kroonlijst is ±2,30 m hoog. De materialen bestaan uit betonblokken voor de gevels en het zadeldak is bedekt met metalen profielplaten. Het gebouw is tijdelijk in gebruik als café. De constructie is ingepland op ±5 m van de achterliggende [] en op ±15 m van de rechter perceelsgrens.

Tussen het gebouw en de straat werd een verharding aangelegd met betondallen. De verharding is ±5 m breed en ±15 m diep.

Uit de elementen van het dossier blijkt dat het zogenaamd opnieuw opgebouwde bijgebouw hetzelfde is als dat waarvoor het College van Burgemeester en Schepenen de bekleding met hout had opgelegd.

Op 21 januari 2008 weigert het College van Burgemeester en Schepenen een regularisatievergunning af te leveren voor het verbouwen van een tuinberging en het aanleggen van een terras. Het administratief beroep wordt voor wat betreft het herbouwen van het bijgebouw door de Deputatie van de Provincie Vlaams Brabant op 5 juni 2008 afgewezen.

In 2008 legt appellant met betrekking tot het bijgebouw een herstellvordering voor aan de toen nog Hoge Raad voor het Herstelbeleid waarbij voorzien werd in de volledige afbraak van het bijgebouw. Ingevolge het negatieve advies van de Hoge Raad op 12 december 2008 paste appellant zijn vordering aan in die zin dat niet langer de afbraak werd gevorderd maar enkel een meerwaardesom.

Op 30 juli 2009 worden geïntimeerden gedagvaard om aan appellant bij wijze van herstel en meerwaardesom van 11.296,25 EUR te betalen, meer een verhoging wegens muntontwaarding en moratoire interest. Dit na eensluidend advies van de toenmalige Hoge Raad voor het Herstelbeleid van 20 maart 2009.

In de loop van de procedure in eerste aanleg herformuleert huidig appellant zijn herstellvordering naar aanleiding van de inwerkingtreding van de VCRO op 1 september 2009 van het betalen van een meerwaarde naar het herstel in de oorspronkelijke staat, inhoudende de afbraak van het litigieuze bouwwerk. Appellant was van oordeel dat op grond van artikel 6.1.41, §1, 1° VCRO een inbreuk op de bestemmingsvoorschriften nog enkel kan leiden tot een herstellvordering waarbij geïntimeerden dienden te worden veroordeeld tot herstel van de plaats in de oorspronkelijke staat.

Op 26 maart 2010 heeft appellant aan de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid advies gevraagd over de gewijzigde herstellvordering. De Hoge Raad verleent evenwel op 23 april 2010 een niet-eensluitend advies.

Appellant past in weerwil van voormeld niet-eensluitend advies in zijn conclusies in eerste aanleg zijn vordering aan en eist dat geïntimeerden hoofdelijk of in solidum zouden veroordeeld worden tot herstel in de oorspronkelijke staat, hetgeen inhoudt: het afbreken van het herbouwde bijgebouw (inclusief eventuele vloerplaat en fundamenteën), het opvullen van de bouwput met zuivere teelaarde en de verwijdering van de afbraakmaterialen van het terrein dit alles binnen een termijn van drie maanden na de uitspraak op straffe van betaling van een dwangsom van 500 EUR per dag vertraging, zonder dat een bijkomende termijn wordt toegekend in de zin van artikel 1385 bis, vierde lid van het Ger.W. Hij vraagt tevens om gemachtigd te worden om ambtshalve over te gaan tot herstel zo geïntimeerden in gebreke blijven, en dit op zijn kosten.

Geïntimeerden besluiten in eerste aanleg dat de vordering onontvankelijk minstens ongegrond is.

De eerste rechter oordeelt dat de Hoge Raad de bevoegdheid heeft om een herstelmaatregel zowel wat betreft de keuze van de maatregel als wat betreft de noodzaak ervan te toetsen aan de beginselen van behoorlijk bestuur waaronder het materiële motiveringsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel. Hij verwerpt de wettigheidskritiek van appellant ten aanzien van het advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid, acht de nieuwe herstellvordering ontoelaatbaar wegens het ontbreken van een eensluitend advies van de Hoge raad voor het Handhavingsbeleid en veroordeelt appellant tot de kosten inbegrepen de kosten voor overschrijving op het hypotheekkantoor en een rechtsplegingsvergoeding van 1.320 EUR aan geïntimeerden. Tevens beveelt hij dat het vonnis wordt ingeschreven op de kant van de overgeschreven dagvaarding op de wijze

bepaald in artikel 84 van de Hypotheekwet en in het vergunningenregister van de gemeente van zodra de gemeente over een goedgekeurd vergunningenregister beschikt.

II. HOGER BEROEP.

Het hoger beroep is tijdig en regelmatig naar vorm ingesteld. Het is ontvankelijk.

Appellant vordert in hoger beroep de hervorming van het bestreden vonnis en herneemt zijn vordering zoals geformuleerd in eerste aanleg.

Tevens vraagt hij om geïntimeerden te veroordelen tot de kosten van het geding en van de naleving van de bekendmakingsvoorschriften en om hem niet te veroordelen tot betalen van de rechtsplegingsvergoeding, voor zover zijn herstellvordering ongegrond zou verklaard worden.

Geïntimeerden vragen om het hoger beroep af te wijzen als onontvankelijk, minstens ongegrond en appellant te veroordelen tot de kosten. Op het punt van de rechtsplegingsvergoeding gedragen zij zich naar de wijsheid van het hof.

III. BEOORDELING.

Geïntimeerden voeren in hoofdorde een exceptie van niet ontvankelijkheid aan van de gewijzigde herstellvordering van appellant wegens het ontbreken van een eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid zoals vereist door artikel 6.1.7 VCRO.

Ondergeschikt betogen geïntimeerden dat de herstellvordering van appellant gebaseerd is op een verkeerde voorstelling van de feiten. Met name werd naar hun mening het bijgebouw nooit afgebroken en heropgebouwd en voldoet het volledig aan de door het College van Burgemeester en Schepenen opgelegde voorwaarden, met name de bekleding

van de loods met hout. Aan het begrip “herbouwen” voorzien in artikel 4.1.1 §6 van het VCRO zou niet voldaan zijn omdat het dak is blijven staan en evenmin 60% van de buitenmuren werd vervangen aangezien het gebouw geen muren had doch was opgetrokken uit betonplaten.

Het vervangen van de betonplaten door een snelbouwsteen omwille van het feit dat de bekleding van de betonplaten met hout niet mogelijk bleek, zou volgens geïntimeerden geen afbraak inhouden vermits betonplaten geen muur uitmaken.

Geïntimeerden wijzen er nog op dat de loods er al jaar en dag stond en bijgevolg vergund geacht moet worden.

Over de ontvankelijkheid.

Appellant heeft in de loop van de procedure in eerste aanleg de vordering tot betalen van een meerwaardevergoeding gewijzigd in een vordering tot herstel van de plaats in oorspronkelijke toestand, zonder het eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid.

Appellant betoogt evenwel dat het niet eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid onwettig is en op grond van artikel 159 G.W. door de geadieerde rechter buiten toepassing moet worden gelaten, wat in casu zou neerkomen op het ontbreken van een advies binnen de wettelijke termijn van 60 dagen zodat aan het negatieve advies kan worden voorbijgegaan en de gewijzigde herstellvordering ontvankelijk is conform artikel 6.1.15 VCRO. Volgens appellant treedt de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid met zijn advies buiten het door de decreetgever toegestane legaliteitstoezicht om een opportuniteitsoordeel te vellen over de herstellvordering zelf en beoordeelt de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid hoe dan ook de wettigheid van de herstellvordering foutief.

Het advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid is als volgt gemotiveerd (cfr. bestreden vonnis):

De Hoge Raad merkt op dat noch uit de toelichting door het handhavend bestuur, noch uit de elementen van het dossier blijkt dat het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand vanuit de concrete weerslag op de plaatselijke ordening en de rechten van derden noodzakelijk is, nu de geviseerde handeling slechts een beperkte ruimtelijke weerslag op de plaatselijk ordening met zich meebrengt.

Dit geldt des te meer, nu uit de elementen van het dossier blijkt dat de huidige constructie een kleinere oppervlakte inneemt dan de voorheen bestaande constructie.

De Hoge Raad stelt vast dat het handhavend bestuur weliswaar aanvoert dat de geviseerde constructie een verstoring van het waterbergend vermogen van het perceel met zich meebrengt, doch de Hoge Raad merk ten dezen op dat het handhavend bestuur niet aannemelijk maakt noch uit elementen van het dossier blijkt dat de concrete weerslag van de huidige constructie op de plaatselijke waterhuishouding dusdanig meer klemt ten opzichte van de weerslag veroorzaakt door de vroegere constructie in dit opzicht, dat de door het handhavend bestuur gekozen herstelmaatregel vanuit het oogpunt van de goede ruimtelijke ordening noodzakelijk is.

Met andere woorden de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid kan niet akkoord gaan met de motivering van appelllant.

Appellant meent dat zijn wettelijke beperkt keuzerecht om een bepaalde herstelmaatregel op te leggen is geschonden door voormeld advies.

Appellant stelt dat zijn motiveringsplicht aangepast is aan de zeer beperkte discretionaire bevoegdheid die hij heeft bij het kiezen van de gepaste herstelmaatregel en meent aldus te hebben voldaan aan zijn motiveringsplicht door aan te geven dat een loutere aanpassing of gedeeltelijk afbraak niet volstaan zodat alleen nog het herstel van de plaats in de oorspronkelijke staat kan worden gevorderd.

Appellant meent dat het immers om een zware overtreding gaat bestaande uit een duidelijke inbreuk op de stedenbouwkundige voorschriften aangaande de voor parkgebied toegelaten bestemming.

Volgens appelland heeft hij ter zake geen verdere motiveringsplicht van zodra vaststaat dat er sprake is van een “zware” overtreding voorzien in artikel 6.1.41, §1, 1° VCRO waarbij steeds het herstel in de oorspronkelijke staat moet worden gevorderd van zodra zoals in casu aanpassingswerken niet kunnen volstaan om de plaatselijke ruimtelijke ordening te herstellen.

Hij zou met name enkel moeten motiveren waarom hij niet voor aanpassingswerken kan kiezen.

Volgens appelland werd aan de vereiste motiveringsplicht bijgevolg voldaan door te verwijzen naar (i) de prioriteitsvolgorde van artikel 6.1.41, §1 VCRO die hem verplicht om te kiezen tussen herstel van de plaats of aanpassingswerken en (ii) de schade aan de goede plaatselijke ruimtelijke ordening ten gevolge van de inplanting van het onroerend goed in een risico-zone voor overstromingen en door aan te geven dat de werken niet vergund waren en een gedeeltelijke afbraak niet dienend is om het overstromingsgevaar te vermijden nu het gebouw gelegen is in de risicozone voor overstromingen.

Het middel van appelland komt in het algemeen er op neer dat wanneer conform de toepasselijke decretale regels gemotiveerd wordt vastgesteld dat het herstel van de plaats in de oorspronkelijke staat de enige manier is om de goede plaatselijke ruimtelijke ordening te herstellen, hijzelf noch de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid over een verdere beleidsruimte beschikken om niet over te gaan tot het uitoefenen van de herstellenvordering of hierover een negatief advies te verlenen en zo via een omweg het herstel en de toepassing van decretale regels te verhinderen.

In concreto betwist appelland het advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid waar dit aangeeft dat bij het motiveren van de noodzaak van een gekozen herstelmaatregel een vergelijking zou moeten gemaakt worden tussen de huidige en de vergunde toestand, met name in casu wat betreft het waterbergend vermogen van de constructie. Volgens hem

volstaat het immers vast te stellen dat de huidige constructie strijdig is met de bestemmingsvoorschriften voor parkgebied, het waterbergend vermogen beperkt en dus het overstromingsgevaarrisico vergroot.

Het tegendeel volhouden zou erop neerkomen dat de toepassing van artikel 6.1.46 VCRO kan worden verhinderd door te verwijzen naar een jarenlange bestaande ongewenste toestand.

Ten slotte verwijst hij nog naar de opvatting over de plaatstelijke goede ruimtelijke ordening zoals verwoord in de vergunning die door het College van Burgemeester en Schepenen van op 24 maart 2001 werd verleend en waarbij verwezen werd naar:

- de afbraak of vervanging door een aangepast bouwwerk op termijn;
- het bekleden met hout van de betonplaten in verband met de waterhuishouding.

Volgens appellant zou de nieuwe constructie aan deze voorwaarden ook niet voldoen.

Geïntimeerden voeren geen betwisting omtrent het feit dat de constructie strijdig zou zijn met de bestemmingsvoorschriften voor parkgebied. Wel voeren zij aan dat het litigieuze bijgebouw als vergund geacht moet worden en dat de huidige constructie wel degelijk beantwoordt aan de opvatting omtrent de goede ruimtelijke ordening zoals uitgedrukt in de stedenbouwkundige vergunning die hen werd verleend op 24 maart 2001. Tevens verwijzen zij naar de rechtspraak in verband met de toetsing van de legaliteit die voortvloeit uit toepassing van de algemene rechtsbeginselen.

Het hof oordeelt hierover als volgt.

Het voorafgaand advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid behoort tot de ontvankelijkheidsvereisten van de herstellvordering.

Uit artikel 6.1.41, §6 VCRO volgt dat appellant slechts kan overgaan tot het inleiden of het wijzigen van de aard van een herstellvordering wanneer de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid voorafgaandelijk een eensluidend, dit wil zeggen positief advies verleent conform artikel 6.1.7 VCRO. Het ontbreken van een duidelijk positief advies heeft bijgevolg de onontvankelijkheid van de vordering tot gevolg op grond van artikel 6.1.41, §6 VCRO.

Een advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid - die een orgaan is van actief bestuur zonder rechtspersoonlijkheid, opgericht bij het Vlaamse Ministerie van Ruimtelijke ordening, Woonbeleid en Onroerend erfgoed (artikel 6.1.6 §1 VCRO) en ontegensprekelijk een administratieve overheid uitmaakt in de zin van artikel 159 G.W. - is in dit verband onderworpen aan het wettigheidstoezicht van de rechterlijke macht. In het kader van de uit te brengen adviezen dient de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid haar beslissing te motiveren met verwijzing naar het recht, met inbegrip van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur zoals die gelden binnen de ruimtelijke ordening en met de weerslag van de inbreuk op de rechten van derden en op de plaatselijke ruimtelijke ordening conform artikel 6.1.6, §2 VCRO.

Artikel 6.1.41, §1, 1° VCRO bevat geen onweerlegbaar vermoeden dat, behoudens de mogelijkheid van bouw- of aanpassingswerken, de plaatselijke ordening steeds is geschaad zodra het misdrijf er in bestaat te hebben gehandeld in strijd met niet voor afwijking vatbare bestemmingsvoorschriften. Het bevelen van een herstelmaatregel van afbraak vereist met name dat de plaatselijke ruimtelijke ordening is geschaad en dat de opgelegde maatregel ertoe strekt en van aard is deze te herstellen. Het volstaat dus niet in geval van een niet-regulariseerbare inbreuk op de bestemmingsvoorschriften teneinde een herstelmaatregel te motiveren om te stellen dat de constructie in strijd is met de bestemmingsvoorschriften en dat aanpassingswerken niet van aard zijn de schade aan de goede ruimtelijke ordening weg te nemen (Cass. 11 januari 2011, AR P 10.0814N, RW 2011-12, 913).

Met andere woorden ook in onderhavig geval moet de herstelvordering zelf alsook de keuze van een bepaalde maatregel gedragen te zijn door een motivering die aangeeft waarom de aantasting van de goede ruimtelijke ordening van dien aard is dat een (bepaalde) herstelmaatregel noodzakelijk is. Deze motivering is mede noodzakelijk om de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid en de geadieerde rechter toe te laten in het kader van het vereiste wettigheidsstoezicht het kennelijk redelijk karakter van de herstelvordering middels afbraak te toetsen aan de hand van de impact op de ruimtelijke ordening en de hinder voor de omgeving.

Appellant kan niet gevolgd worden wanneer hij stelt dat de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid niet mag oordelen over de opportuniteit van de opgelegde herstelmaatregel. De toetsing van een herstelmaatregel aan het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel blijft van toepassing ook in de gevallen voorzien in artikel 6.1.41, §1, 1° VCRO en houdt noodzakelijk een beoordeling in van de impact ervan op de goede plaatselijke ruimtelijke ordening. Het gevorderde herstel moet evenredig zijn aan de in concreto vastgestelde aantasting van de ruimtelijke ordening en de maatregel moet redelijk blijven in vergelijking tot de last die dit voor de betrokkenen meebrengt (Cass. 6 november 2012, AR P111993N, *Tros-Nieuwsbrief* 2013 (samenvatting), afl. 1, 17.)

Daarbij is in tegenstelling tot wat appellant betoogt bij de afweging van het kennelijk redelijk karakter van de herstelvordering een vergelijking tussen de bestaande wederrechtelijke toestand en deze door het bestuur vergund wel degelijk relevant (Cass. 11 januari 2011).

Het hof kan in dit verband alleen vaststellen dat de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid conform voorgaande beginselen naar recht heeft kunnen oordelen dat de herstelvordering inhoudende afbraak een kennelijk onredelijke maatregel uitmaakte omdat hij niet noodzakelijk is, aangezien:

- de geviseerde handeling slechts een beperkte ruimtelijke weerslag heeft op de plaatselijke ordening;
- de huidige constructie een kleinere oppervlakte inneemt dan de voorheen bestaande;
- het bestuur niet aannemelijk maakt, noch uit de elementen van het dossier blijkt dat de concrete weerslag van de huidige constructie op de plaatselijke waterhuishouding in vergelijking met de vorige, met name de verstoring van het waterbergend vermogen, zodanig is dat de gekozen herstelmaatregel noodzakelijk is om de plaatselijke goede ruimtelijke ordening te herstellen.

Overigens blijkt nergens uit dat het gebouw effectief binnen de 5 m grens ten opzichte van de top van de oever van de : is gelegen zoals aangevoerd door de Dienst Waterlopen in diens negatief advies aan de Dienst Ruimtelijke Ordening op 24 april 2008 uitgebracht in het kader van de geweigerde regularisatieaanvraag (stuk 10, appellant). Het proces-verbaal van vaststelling van 3 november 2005 stelt in dit verband dat het gebouw is ingepland op ±5 m van de achterliggende .

Ten slotte achtte het College van Burgemeester en Schepenen reeds in 2001 dat het laten staan van het gebouw mits het bekleden van de betonplaten met hout niet onverenigbaar was met de goede ruimtelijke ordening zodat niet valt in te zien hoe de huidige constructie met een kleiner volume niettemin een groter impact kan hebben op de goede ruimtelijke ordening inbegrepen het waterbergend vermogen. Dat in het vergunningsbesluit in een overweging geopperd wordt dat de constructie op termijn zou afgebroken of vervangen worden door een aangepast bouwwerk doet aan het voorgaande geen afbreuk nu de termijn in kwestie niet wordt gespecificeerd en de afbraak of vervanging ook niet als voorwaarde voor de vergunning wordt vermeld. Overigens zou een vervanging van het gebouw door een ander weinig invloed hebben op de plaatselijke waterhuishouding.

In elk geval kan het hof niet vaststellen op basis van de voorliggende gegevens dat het vervangen van betonplaten door snelbouwsteen in afwijking van de voorwaarde opgelegd

door het College van Burgemeester en Schepenen dat de betonplaten dienden te worden bekleed met hout enig negatief effect heeft op de waterhuishouding van het terrein en dus op de goede ruimtelijke ordening zoals appellant aanvoert.

Alleszins wordt de herstellvordering op dit punt niet afdoende gemotiveerd.

Hierbij dient te worden besloten dat de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid binnen de haar toekomende legaliteitstoets naar recht kon besluiten dat de gevorderde herstelmaatregel niet noodzakelijk was in het licht van de beperkte ruimtelijke weerslag op de plaatselijke ordening.

Bijgevolg is de gewijzigde herstellvordering niet ontvankelijk gelet op het ontbreken van een eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid.

IV. GERECHTSKOSTEN.

Appellant dient als de in het ongelijk gestelde partij de kosten van het geding te dragen. Hij is er evenwel geen rechtsplegingsvergoeding verschuldigd conform de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof.

**OM DEZE REDENEN,
HET HOF,**

Rechtsprekend na tegenspraak,

Gelet op artikel 24 van de wet van 15 juni 1935 betreffende het gebruik der talen in gerechtszaken,

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk maar ongegrond;

┌ PAGE 01-00000033411-0014-0015-01-01-4 ┐

Veroordeelt appellant in de kosten van beide aanleggen en beveelt appellant om op zijn kosten met betrekking tot huidig arrest de wettelijk vereiste publiciteitsmaatregelen aangaande het hypotheekregister en het vergunningenregisters te vervullen.

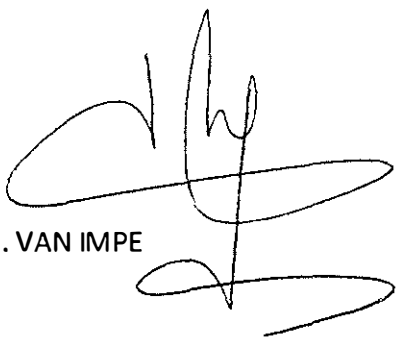
Aldus gevonnist en uitgesproken in openbare burgerlijke terechtzitting van de kamer 18 van het hof van beroep te Brussel op 17 september 2014,

Waar aanwezig waren:

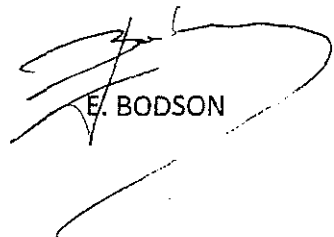
- Dhr. P. BLONDEEL,
- Dhr. E. BODSON,
- Dhr. R. VAN RANSBEECK,
- Mevr. D. VAN IMPE,

Kamervoorzitter,
Raadsheer,
Raadsheer,
Griffier.

D. VAN IMPE

E. BODSON

R. VAN RANSBEECK

P. BLONDEEL

